

1054 година.

Изъ бѣлѣжкитѣ на епископа Lätbert.

„Prevalivši panonske medje“, nastavlja putopisac, „nastupiše ogromnu pustoš, koju bugarskimi pustinjama (deserta *Bulgariae*) (н. ас.) зову, по којих живу hajduci naroda skitskoga“

Prebacivši vjerovatno Savu na ušću, stupiše (u Biogradu) na zemlju bugarsku gdje je bila jur od devetoga do jedanaestoga vieka skrajna sjeverozapadna medja bugarske države; a „bugarskom pustinjom“ ili „šumom“ (silva) nazivahu i pozniju hodočastnici predjel, što se prostirao dolnjoj Moravi na iztoku (od Biograda malo ne do Nisa)“.

Забѣлѣжката подѣ линия къмъ този пасажъ гласи дословно така: „Cedreni histor. compend. II, 476. Rački: Borba južnih Slovena, Rad XXIV, 80 i dr. Kraj svega što je Bugarsko carstvo carem Vasiljem II, (1018) bilo razoreno i bugarske zemlje opet grčkoj vlasti pokorene, ipak putopisci križarskih vojna sveudili zovu kraj dolnjoj Moravi na iztoku „Bugarskom državom“. Osim starih reminiscencija moglo je tomu biti i taj razlog, što je onaj kraj bio Bugari naseljen“.

D-r Petar Matković. *Putovanja po balkanskom poluotoku za srednjega vieka*. Rad jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti. Knjiga XLII, стр. 70.

1064 година.

Изъ пѣтуване на Siegfried, nadbiskup mogučki.

„Put pako, pošto su hodočastnici na Ugarsku i Carigrad išli, biti će obični, na ime desnom stranom ugarskoga Dunava do Biograda, a od ovud poznatom starom vojničkom cestom kroz bugarsku šumu na Niš, Srêdec, Jedrenu (Odrin ili Dri-nopolje) i Carigrad“.

D-r P. Matković. *Putovanja etc. Rad*, кн. XLII, стр. 73.